

οὐ τῆς ποιητικῆς ἢ κρητιστικῆς, ἀλλὰ τῆς ἑστῆς A
 κρητικῆς· ἐπεὶ ὅτι ἀπειρηγάζεσθαι οὕτως ση-
 μείους καὶ βαφισθῶντα, ὅσῳ ἐποίησε Σασί-
 στρατος καὶ διαδόντα, ὅσῳ ἐποίησε Μνασίθεος
 Οποῦπος. εἶτα οὐδὲ κινήσεις ἀπαντα ὀπο-
 δοκίμασε, εἴ ποτε μὴδὲ ὄρχησις, ἀλλ' ἢ φαύ-
 λων, ὅσῳ καὶ Καλλιπείδῃ ἐπεπιμῶτο, καὶ
 νῦν ἀλλοίς, ὡς ἐκ ἐλευθερίας γυναικῶν μι-
 μουσίων. εἴ τι τραγῶδία καὶ αἴνευ κινήσεως
 ἐποίησεν αὐτῆς, ὡς ὅσῳ ἢ ἐποποιῖα. δια γὰρ τῆ B
 ἀναγνώσκουσαν φανερὰ ὅποια τις ὄξει. εἰ οὐκ
 ὄξει τὰλλα κρείσσων, τῶτο γὰρ ἐκ ἀναγκῆς αὐ-
 τῆ ὑπερχειν· ἐπιτετα δὲ οὐκ ἔχει ὅσα-
 ὅσῳ ἢ ἐποποιῖα. καὶ γὰρ τῶ μέτρω ἔξῃστι χρο-
 νῶν, καὶ ὅτι οὐ μικρὸν μέρος τῶ μοισικῶ
 καὶ τῶ ὄψιν ἔχει, δι' ἧς τὰς ἡδονὰς ὀπισθεν-
 νου ἀναγέσεται. εἶτα καὶ τὸ ἀναγὰς ἔχει καὶ
 ἐν τῇ ἀναγνώσει, καὶ ὅτι τῶ ἔργων. ἐπὶ τῶ
 ἐν ἀλάστοις μήκει τὸ τέλος τῆς μιμήσεως
 εἶναι τὸ γὰρ ἀθροίστηρον, ἢ δῖον ἢ πολλὰ κεραι-
 μῶν τῶ χροῖον. λέγω δὲ οἷον εἴ τι τὸν Οἰ-
 δίπου δεινὸν τὸν Σοφοκλέους ἐπὶ πῶσι
 ἢ Ἰλιάς. ἐπὶ ἡπὶον μία ὀποιασοῦ μίμησις ἢ
 τῶ ἐποποιῶν, σημεῖον δὲ· ἐκ γὰρ ὀποιασοῦ
 μιμήσεως, πλείους τραγῶδίας γίνονται. ὡς
 ἐκ μῦθῶν μῦθον ποίησιν, ἀπὸ γὰρ ἢ βρα-
 χέα δεικνύμενον μῦθους φαίμεσθα. ἢ ἀκο-
 λουθεῖται τῶ τῶ μέτρω μήκει, ὡς ἀπὸ. ἐκ
 δὲ πλείους, λέγω δὲ οἷον, ἐκ ἐκ πλείονων
 κεραιῶν ἢ συγκειμένων, οὐ μία· ὡς ὅσῳ ἢ Ἰ-
 λιάς ἔχει πολλὰ τοιαῦτα μέρη, καὶ ἢ Οἴσ-
 στια, ἢ καὶ κατ' ἐαυτὰ ἔχει μέγας καὶ ποι-
 ταῦτα τὰ ποιήματα σιωπῆσιν ὡς ἐκδέχεται
 ἀεὶς, καὶ ὅτι μάλιστα μῶν κεραιῶν μί-
 μῆσις ὄξει. εἰ οὐκ οὕτως τε διαφέρει πᾶσι,
 καὶ ἐπὶ τῶ τῆς τέχνης ἔργον (δεῖ γὰρ οὐ τῶ
 τυχεῖσαν ἢ δῖον ποιεῖν αὐτὰς, ἀλλὰ τῶ
 εἰρημῶν) φανερὸν ὅτι κρείσσων αὐτῶ ἐκ μῶ-
 λων τῶ τέλει τυχεῖσαι τῆς ἐποποιῆας.
 ἀπὸ μῦθῶν ὡς τραγῶδίας, καὶ ἐποποιῆας, καὶ
 αὐτῶν καὶ τῶ εἰδῶν, καὶ τῶ μερῶν αὐτῶν,
 καὶ πῶσι, καὶ τῶ διαφέρει, καὶ τῶ δὲ ἢ μῶ, τί-
 νος ἀγῆα, καὶ ἀπὸ ὅτι μιμήσεων καὶ λύσεων,
 εἰρημῶν τοιαῦτα.

est artis poetice sed histrionice. Quoniam
 potest uti signis etiam, qui recitat Epo-
 pœiam, id quod faciebat Sossistratus: & qui
 canit: id quod faciebat Mnastheus Opun-
 tius. Deinde non omnis motio improban-
 da, siquidem neque saltatio, sed motio im-
 proborum, id: quod etiam Callipidij vitio
 dabatur, & nunc aliis, tanquam non inge-
 nuas mulieres imitantibus. Præterea Tra-
 gœdia etiam sine motione facit illud:
 quod habet proprium, ut Epopœia. Nam
 per lectionem manifesta est, qualis sit. si
 igitur est in aliis melior, hoc certe, ut ipsi
 insit, necessarium non est. Deinde quo-
 niam habet omnia, quæ habet Epopœia:
 Etenim metro licet uti, & quod non par-
 uam partem habet Musicam, & appara-
 tum, per quam voluptates constituuntur
 evidentissimè. Deinde & evidens habet &
 in lectione, & in actibus. Accedit, quod fi-
 nis imitationis est in minore longitudi-
 ne. Nam strictius est iucundius quàm id
 quod multi temporis mixtionem habet.
 Dico autem, quemadmodum si quis com-
 poneret Oedipodem Sophoclis in quos
 versibus Ilias est. Præterea minus una est
 qualiscunque imitatio Epicorum: signum
 autem est, quod ex qualicunque imitatio-
 ne plures Tragœdiæ conficiuntur. Quare,
 si unam fabulam faciant, necesse est, vel
 ut breuiter ostensa appareat cauda mur-
 ris, vel ut sequens metri longitudinem ap-
 pareat aquea. sed si faciant plures, quem-
 admodum si ex pluribus actionibus fue-
 rit composita, non erit una: ut Ilias habet
 multas tales partes, & Odyssea, quæ etiam
 per se habent magnitudinem, etiam si hæc
 poemata constituta sint, quantum fieri po-
 test, optima, & quàm maximè sint imitatio
 actionis unius. Si igitur & propter hæc
 omnia præstat, & propter artis etiam op-
 pus (oportet enim ipsas non quamlibet ef-
 ficere voluptatem, sed eam, quæ dicta est)
 apparet etiam, quæ magis finem consequit-
 ur, meliorem sine dubio esse Epopœia.
 Ac de Tragœdia quidem, & Epopœia, &
 ipsis, & formis, & partibus ipsarum, & quot
 sint, & quid differant, & quæ causæ sint e-
 ius, quod bene est, & quod bene non est,
 & de reprehensionibus, & solutionibus,
 F tam multa dicta sint.